

sterice
70/71

Steziice so glasilo učenecv osnovne šole heroja Bračiča v Tržiču.

Uredniški odbor: Breda Lakner, urednica; Zdenka Valjavec, Janja Zibler in
Milan Krenik

Likovne priloge: Simona Zupan, 5.a
Vida Pavšek, 5.c
Marjana Ribič, 5.a
Iztok Dacar, 5.a
Maja Zagorc, 2.b
Nevenka Štalec, mala šola

Za glasilo odgovarja Zvonka Pretnar, likovne prispevke je izbral Kamilo Legat

Tiska delavska univerza Tomo Brejc v Kranju v nakladi 570 izvodov

Josip Broz Tito

Beograd, 30. maja 1971.

UČENICIMA OSNOVNE ŠKOLE

"ALEKSIJA BRACIČA"

T P Ž I Č

Dragi moji pioniri,

Srdačno zahvaljujem na iskrenim
čestitkama koje ste mi uputili povodom
mog rođendana i Dana mladosti.

TITO

Življenje - in v njem udarja kladivo, ki bije, bije. Kujem si srečo, kujem si ljubezen, znanje, življenje in sebe.

Čeprav je kladivo teklo že petnajst let, udarja dalje. Udarja in na svoji poti drobi vse.

Včasih zastane, zaškriplje in nato steče. Kot moje življenje je kladivo.

In sedaj... je obstalo! Zamišljeno je obviselo v zraku, sredi zamaha se je pogledalo v zrcalo in si reklo: "Petnajst let!" Petnajst let si teklo, počasi in vztrajno si drobilo težavice, ki so ti hotele odvzeti in zagreniti ljubezen življenja.

In sedaj te je strah. S široko odprtimi očmi strmiš v svet, ki te sprejema, ki te bo moralo sprejeti, te vključiti vase in ti dati smisel življenja. Strah te je, tako kot mene, čeprav si kladivo, moj jaz, sva vseeno dva. Ti si usoda, jaz sem jaz.

Jaz! Čudovit je občutek, da živiš, da si, da obstajaš.

In jaz sem tu. Pred tabo sem, svet in čakam nate, da si bova delila, se sprejela in borila.

Samo midva in usoda.

Si kdaj pomislila, da bi me lahko razbila? Na atome, na bitje, ki bi obstajalo - a ne bi živel.

Jaz, svet in usoda. Tri bitja, trije pojmi, tri sile življenja, ki sedaj obstajajo, ki imajo svoj biti in ki se bodo nekoč spremenila v prah in pepel.

Strah me je, ker ne vem, kam bi opredelila usodo, kam svet, srečo in življenje.

Strah me je, ker tudi zase ne vem, kaj sem, kaj bom in kaj ne bom.

Sem samo človek!

Svet, usode in jaz!

Viki Fornazerič, 8.b

NAJRAJŠI BI ZAKLICAL; KAKOR SEM BIL ŠE OTROK: "BOG, DAJ MI UMRETI!"

(Ivan Cankar: Desetica)

Lojze je bil reven in, ko je hodil v gimnazijo, je to občutil v sebi kot sramoto. Zato se je drugih součencev izogibal.

Jutro, v katerem se je prabudil v izbi, je bilo sivo. Zunaj je padal dež in megla je visela kakor mora nad mestom. Njegovi trije tovariši so še spali. Teda se je med vrati prikazala debela gospodinja. "Alò, fantje, pokonci!" je zaklicala. Lojze se je potuhnil, kajti njega je sovražila. Oni trije so se oblekli, nato pa so šli zajtrkovat kavo in kruh. Lojze pa je šel mimo teh jedi in sline so se mu cedile. Izgovarjal se je, da zajtrkuje nekje na Šentpeterski cesti. To seveda ni bilo res. Stopil je skozi vrata na cesto, kjer so se prelivale velike luže. V čevlje mu je takoj prišla voda. Knjige je skrnil pod suknjič. Šel je mimo pekarni, iz katerih je dišalo po svežih žemljah. Žalosten je bil, ker ni imel denarja, da bi si kupil zajtrk. Jezik mu je bil trd v ustih. Peklo ga je, ker je sin ravnih staršev. Ni se družil s sošolci. Prišel je do šole. Okna so gledala še bolj strogo kot učitelji. Bil je na koncu obupa. S težkimi koraki se je napotil v razred. Pouku ni sledil. Vse okoli njege je bilo tuje. Bil je zares obupan.

Lojze, kakor pisatelj imenuje sebe, je živel v težkih razmerah. Ni imel denarja, pogosto je stradal. V tej črtici je lepo primerjal svoje razpoloženje z vremenom. Iz nje razbereš, kako slabe pogoje so imeli revni, čeprav nadarjeni dijaki. Pove tudi, kako so bili revni. To je ena najlepših črtic, kar sem jih kdaj prebral.

Jure Franko, 5. a

PRIŠEL JE TOVARIŠ IN JE REKEL: "TI, ZATE JE PISMO!"

(Ivan Cankar: Desetica)

Lojze je bil reven deček. Z materjo sta živele na klancu. A bil je najboljši učenec, zato je ob slovesnosti deklamiral pesem. Bogati ljudje so mu obljubili, da mu bodo plačali za šolanje v Ljubljani, toda besede niso držali. Za šolo je morala plačati, uboga ravna mati. Odmor se je pričel in Lojzetovi sošolci so šli kupit klobas in so jedli. Lojze pa ni imel denarja. Tisti dan je bil Lojze žalosten, ker je bil tako reven in tudi dež je povečal njegovo žalost. Kar na enkrat je prišel njegov tovariš in mu rekel: "Ti, zate je pismo, pri vratarju je!" V razredu je pismo odprl in kaj je vedel, kdo je pisal. Pisala je mama, ki se je pisati naučila od otrok. Da ne bi kdo videl mamine p-isave, se je skrnil za okno. Črke so bile zgubane in ni bilo gladko napisano. Najprej je bilo napisano: "Ljubi sin," potem pa še polno lepih besed. Prebral je pismo, ga obrnil, v roke pa mu je padla oguljena desetica. Vedel je, da je zadnja in čutil je ljubezen matere. Njegova žalost se je tokrat spremenila v veselje, v duši mu je postalo lažje in tudi oblaki so se skrili, pokazalo se je sonce. Takrat se mu je zdelo vse bolj veselo.

Iztok Horvat, 5. a

Obdale so ga misli, da je sam, čisto sem. Zunaj je deževalo. Ni hotel videti, kako tovariši

zejtrkujejo. Šel je na ulico. Vlaga mu je stopila v čevlje in zeblo ga je. Bil je reven, sam, nihče ga ni maral. Šole se je bal.

Mojca Ovsenek, 5.a

Po mokri cesti je stopal počasi, kajti ni se mu mudilo, zgodaj je še bil. Po tlaku so se prelivale velike luže. Če se je ozrl v nebo, je videl še komaj vrhove streh, kajti mesto jo preplavila gosta megla. Prišel je v šolo. Zraven njega je sedel deček, ki je neprestano jedel in jedel ter se skrival za širok hrbet.

Jožko Pogačar, 5.a

Ko je stopil na ulico, je bilo vse tiho, le dež je curljal. Ljudje, ki so hodili mimo, so bili mračni, kakor da bi za čelom skrivali mračne misli. Preden je prišel do šole, je bil že ves premočen in voda mu je brizgala med prsti. Bil je potr. Spomnil se je, kako so mu gospodje iz Vrhnik obljubili, da ga bodo podpirali, pa tega niso storili. V šolski sobi je bilo toplo, a duh je bil tuj. Počutil se je samega, čisto samega. Misli so mu uhajale k svežemu kruhu.

Tadej Šmid, 5.a

Iz pisma je padla desetica. Videl je, kako je oguljena in vedel, da je zadnja. Ni bil več teko obupan. Takrat je zasijalo sonce in osvetilo učilnico.

Marko Kravcar, 5.a

Zgodilo se je nekega dne v šoli.

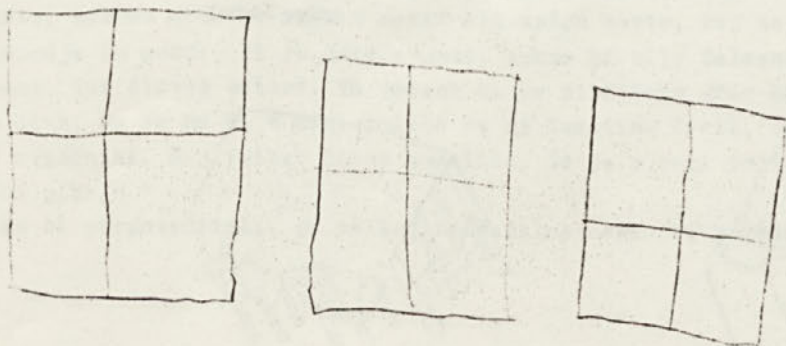
Pisala mu je mati. To je spoznal po njeni pisavi. Njene črke so bile neokretne. Stisnil se je v kot in odprl pismo. Iz njega je padla desetica. Bila je oguljena, vedel je, da je poslednja.

Irena Blažič, 5.a

Prebudil se je zgodaj zjutraj. Soba je bila v somraku še bolj strašna. V njegovi duši je bilo mračno in strahotno.

V kuhinji je dišalo po kavi in ob njej je bil kos belega kruha.

Simona Zupan, 5.a

V mali šoli
smo risali
tudi okna.

Ko sem se rodil, so vsi rekli, da bom priden. Po njihovem mnenju sem bil priden zato, ker sem veliko jedel. Tudi sedaj so ljudje takega mnenja, čeprav o tem sem nisem prepričan. Sem pošten človek, čeprav včasih doma kredem rozine. Ljudem rad nasedem, ker je v moji domišljiji vse mogoče. Zato me "farbajo" vsevprek. Pri nekaterih stvareh sem zelo nepremišljen, pri drugih pa ne. Pravih prijateljev nimam, ker so vsi hinavci in sem do vsakega nezaupljiv. zelo sem raztresen in pozabljiv. Kedar grem v trgovino, se često zgodi, da ne vem, pa kaj sem prišel. Več deklet je že pogledalo za menoj in še sedaj se sprašujem, kaj je na meni privlačnega, ali moji konjski zobje ali moj trebušček. Po obrazu sem pegast, lasje ponavadi ne vidijo glavnika in umivanja se bojim kot kuge. Rad imam pustolovščine, fantastične zgodbe, knjige in tudi v kino rad zaidem. Sem zelo zapravljiv, ker se ne morem premagati, da ne bi kupil sladoleda ali stripa. Pa tudi len sem, za "jago" sicer ne, pač pa za učenje in delo. Tak sem jaz. Več o sebi ne morem povedati.

Pavel Loc, 7.a

Sem bolj visok in debel. Rojen sem bil v Kranju kot vedno lačen otrok. Otroška leta sem preživel na Balosu, kjer smo marsikatero ošpičili. Oče pravi, da sem od svojega desetega leta naprej postal lump. To pa zato, ker sem, ko sem bil star deset let, prvič pobegnil od doma. Ker sem zelo navdušen nad sankanjem, sem z enajstimi leti dobil prve sanke. Na žalost sem jih kmalu razbil.

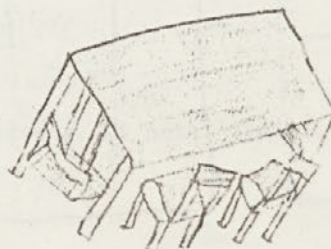
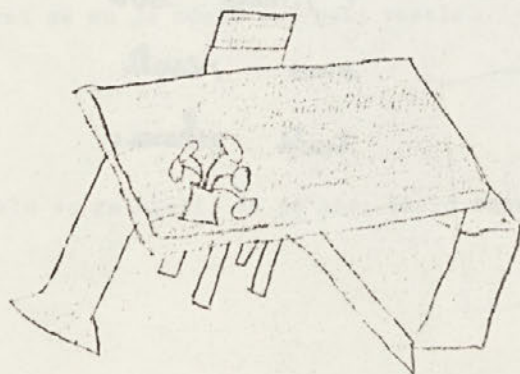
Da v obraz izgledam bolj debel, mi pomagajo očala. Nekoč sem si pustil rasti lase do ušes. Mama je rekla, da sem huligen, lump in ne vem, kaj še vse.

Stanujem v Bistrici. Našel sem mnogo prijateljev, s katerimi se dobro razumem. Še vedno imam očala, ki me zelo motijo. Čeprav sem se malo poboljšal, mi oče še vedno pravi, da sem lump.

Zdenko Stritih, 7.a

Pišem se Anka Šarabon. Stara sem deset let. Sem majhna in šibka. Hodim v 4.a razred. Šola se imenuje šole heroja Bračiča v Trziču. V vseh razredih sem bila odlična. Uči me tovarišica Breda Bajželj. Imam tudi dve sestrici. Starejša hodi v šesti razred. Ime ji je Majda. Mlajša sestra pa je stara komaj dve leti in ne hodi v šolo. Njej pa je ime Vanja. Rodila sem se 27. aprila 1960 v Kranju. Imam kostanjeve lase. V šolo hodim vedno čista. Oči imam zelenkastosive. Sem kratkovidna, zato nosim očala. Sem živa deklica in rada klepetam. Narava me je ustvarila lepo, zato sem vesela.

Anka Šarabon, 4.a

Pismo prijatelju v tujino

Dragi Manfred!

Zelo sem bil vesel tvojega pisma, za katerega se ti najlepše zahvaljujem. Prav posebno me veseli, da si priden v šoli. Mi imamo letos pouk do konca junija, ker smo imeli proste sobote. Pri vas se gotovo šolsko leto konča šele sredi julija. Nič nisi pisal, kam boš odšel na počitnice. Zelo bi me veselilo, če bi iz Nemčije zopet prišel v Tržič.

Škoda, da te ni bilo tukaj, ko se je pri nas začela pomlad. Takrat je bilo pri nas zelo lepo. Skozi okno sem opazoval nad gričem sv. Jožefa bukve, kako so zelenele. Vsak dan več se jih je svetilo med smrekami. Na drevju pa so se oglasile ptice, ki nas že zgodaj zjutraj bude s svojimi pesmicami.

Odkar te ni bilo v Tržiču, smo dobili novo veleblagovnico in most čez Bistrico. Zaradi tega se je okolica precej spremenila.

Vabim te, da prideš k nam, kjer se bova skupaj kopala na kopališču in hodila na izlete po naših lepih planinah.

Lepo te pozdravlja!

Tomaž

Tomaž Madjar, 4.a

ŠOLSKA TORBA PRIPOVEDUJE

Obiskujem šesti razred osnovne šole. Za prenašanje svojih mnogoštevilnih knjig in zvezkov od doma v šolo in iz šole domov imam šolsko torbo.

Torba je že precej stara. Mnogo je že doživela in gotovo mnogo še bo. Dobila sem jo v tretjem razredu. Takrat je bila lepa. Ko sem jo prvič napolnila s svojimi šolskimi potrebščinami, se je veselo smehljala in gledala na vse strani, da bi videla, kje jo nosim. Tako je bilo skoraj leto dni. Potem se je za mojo torbo začela žalostna zgodba. Ko sem prišla v šolo, sem jo vrgla v razredu na tla, da se je prevrnila. Doma se je ponovilo isto. Vsak dan je torba postajala bolj žalostna, bolj grda. Jokala je ob meni v šoli, jokala je doma, ko je sama ležala v kotu. Toda spoznala je, da ne bo nikoli boljše in nehala je jokati. Sedaj je zmeraj žalostna. Če bi jo kdo kaj vprašal, bi gotovo povedala zgodbo o zanemarjeni učenki, ki ji je prišla v roke. Takole bi pripovedovala: "Stara in grda sem, vendar bila sem lepa in mlada. Še danes bi bila lepa, če bi moja "pridna gospodična" z mano tako "lepo" ne ravnala. Ali veste, koliko madežev imam v sebi? Ali sploh veste, kaj se pravi biti torba? Seveda. Vi ste gospodje in gospe, ki ravnate z nami, kakor bi bile železne. Saj veste, da se tudi torba obrabi, kot človek ostari. Pa vseeno bi ne bila tako grda kot sem, če ne bi tolikokrat ležala na tleh, če se ne bi v meni polilo že ne desetine črnih, če ne bi po meni pisala puresa in svinčniki. Saj vendar nisem smetiščje, da je v meni toliko papirčkov, nisem zvezek, da po meni pišejo."

Tako bi pripovedovala, pa še kaj bolj žalostnega bi povedala, saj ve veliko, morda preveč.

Vlasta Cizel, 6.a

BABICA JE IZGUBILA OČALA

Moja babica ima zelo rada očala. Z njimi bere, zbira fižol, skratka, z njimi lahko vidi. Ko je nekega jutra vstala, nikjer ni bilo očal. Poklicala naju je s sestro in rekla, če ji pomagava iskati očala. Midve s sestro sva ji res pomagali. Babica je tipala, a očal ni našla. Tudi midve jih nisva mogli nikjer dobiti. Čedalje bolj sva postajali nervozni, babici ps so iz oči pritekale celo solze. S sestro sva pregledali že vse predale, a očal ni bilo. Razmetali sva obleke, perilo, pisma, razglednice, a očal še vedno ni bilo. Začeli sva se zaletavati druga v drugo, ker nisva vedeli, kje naj jih iščeva. Babica se je spodtikala ob pručko. Obleke, razglednice in pisma so ležala po tleh in po postelji. Nestala je taka zmeda, da že nismo vedele, kam naj stopimo. Med tem je v sobo stopil brat. Oblečen je bil v belo haljo, na nosu pa so mu tičala babičina očala. Rekel je, da je zdravnik. Stopila sem k njemu in mu vzela očala, jih dala babici in babica je zopet videla. Potem smo vsi skupaj vse lepo pospravili. Od tistega dne dalje brat ni nikoli več vzel babici očal.

Ivanka Švegelj, 6. c

PISMONOŠA V KOVOŘJU

V naši vasi živi veliko ljudi, toliko kolikor je ljudi, je tudi značajev. Tako so v vsaki vasi tudi ljudje, ki imajo posebne značaje, ki jih opazijo slej ko prej vsi ljudje.

V naši vasi živi ženska, ki jo vidiš vedno na cesti, zdaj govori z eno žensko, zdaj zopet z drugo. Ta ženska prenaša novice, še večkrat pa neresnične, z enega konca vasi v drugega. Večkrat sem že slišala, da jo ljudje imenujejo pismonoša Kovořja.

Ta ženska zna o vsakem človeku kaj povedati, samo sebe nič ne vidi.

Ljudje, ki hočejo vedeti o drugih ljudeh več kot o sebi, mi niso všeč, zato se raje z njimi ne menim.

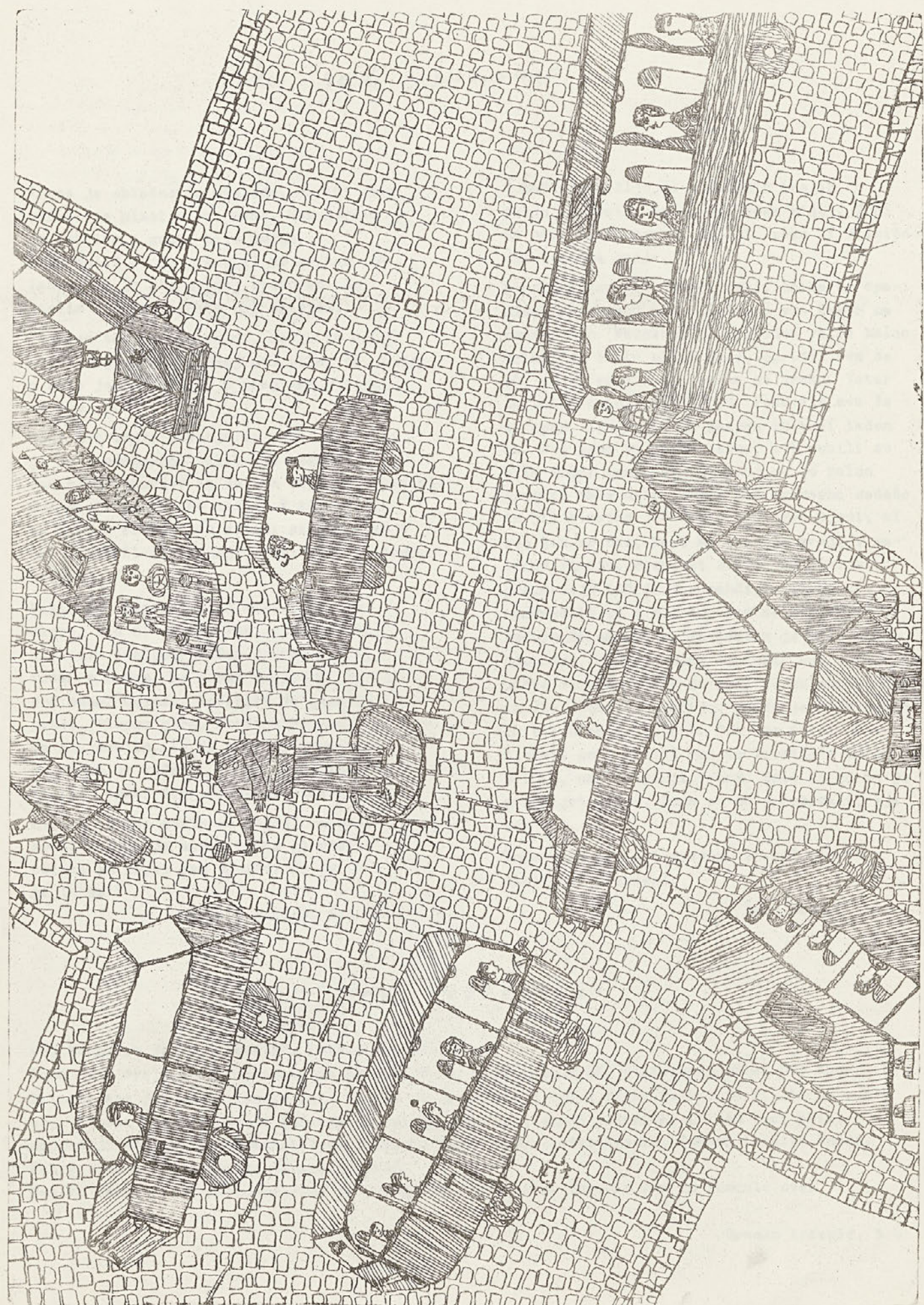
Zdenka Zupan, 5. a

MOJA ČUDEŽNA PALICA

Neko noč sem sanjala zelo čudne sanje. Sanjala sem o neki palici. Bilo je takole: pot me je zanesla v gozd. Sprehajala sem se po gozdu. Iz žepa sem vzela nož in si pri nekem leskovem grmovju odrezala palico. Čudno se mi je zdelo, zakaj je tako trda. Nisem in nisem je mogla odrezati. Nato je le popustila.

Vračala sem se domov. Celo pot sem premišljevala, kaj bi moralo biti. Nato se mi je v glavi porodila neka misel, kaj če ima ta palica čudežno moč. Sama pri sebi sem se mislila: "Bomo že še poskusili". Odšla sem naprej. Na travniku sem zagledala skupino fantov. Prišla sem bliže. Kmalu sem opazila, da bo med njimi prišlo do pretepa. Melo sem počakala. Ne to mi je palica skočila iz rok in tista dva fanta je palica tepla, dokler se nista umirila. Debelo sta me gledala in mi obljubila, da se ne bosta več pretepala. Nato sem odšla domov s čudežno palico.

Marjana Ribič, 5. a

Mi radi potujemo

Vreme je oblačno in megleno. Veliki črni oblaki se plazijo po nebu. Vsa narava je pokrita z gosto sivo meglo.

Moj pogled se je preselil na majhen oblček, ki je bil skoraj prozoren. Zamislil sem se, če bi bila jaz na njem:

"Že sem tam in zdi se mi, da je to drugi svet. Saj tudi je. Prej sem bila, na zemlji, o kako je tam pusto, a zdaj sem visoko, visoko...."

Moje oko zazre obzorje in celo ocean, ki je tako neskončno velik. Na oceanu je vse polno otočkov in na teh otokih so nastale države in posemesta mesta. V tem mestih so hiše z rdečimi in sivimi strehami in v teh hišah živijo ljudje. Niti eden ni enak drugemu.

Pogledam neravnost pod sabo. Joj, saj skoraj nič ne vidim! Vse je prepreženo s svetlo tančico. Hočem jo raztrgati, toda ne morem. Ne morem pogledati kaj je pod mano. Ugibam. Morebiti je jezero, polja, visoka gora, morda moja vas? Da! se razveselim. To je moja rojstna vas. Ne morem je videti, o kako si želim, da bi bila sedaj doma, v svoji hiši...

Kaj pa je to, nekdo me kliče. Seveda, poklicala me je mama, ki me je rešila z oblaka in zopet sem v hiši. In je najlepše!"

Marija Tišler, 6.c

V šoli premišljuje o daljnih krajih, o morju, o svetu, ki ga še nisem videl. Tudi na poti domov sem si mislil, kako bi resnično videl razne kraje.

Popoldan sem šel na vrh nebatičnika in opazoval mesto pod mano. Bilo je vse kakor na mravljišču. Naenkrat pa zagledam velik balon. Prišel je čisto blizu mene, oprijel sem se ga, potem pa sva že letela po zraku. Veter je balon nesel proti jugu. Potovala sva že do noči. Nisem bil še zaspan in tudi lačen ne. Pod mano so bile lučke, avtomobili so bili kakor kresnice. Zjutraj se je balon spustil malo nižje. Trgal sem drevesne sadeže in jih slastno jedel. Vprašal sem ljudi, ki sem jih srečal, kako se imenuje kraj, v katerem živijo. Povedali so mi, da živijo v predmestju Indije Koromandije. Takoj sem se razveselil in z balonom sem se peljal v Indijo Koromandijo. Po cestah je bilo polno bombonov, namesto vode so tekle vse vrste pijače. Namesto trave so rasli čokoladni piškoti in vse dobre sladkarije. Sonce je bilo močno in balon se je stopil. Pot sem moral nadaljevati peš. Prišel sem do letališča in prosil pilota, naj me pelje domov. Zelo hitro me je pripeljal domov. Doma so me spraševali, kje sem bil.

Toda zelo sem bil zaspan. Ulegel sem se v posteljo in zaspal.

Leon Smolej, 6.c

MOJ "KONJIČEK"

Moj konjiček je "avto rally". Zbiram avtomobilčke.

Doma imam dvajset avtomobilov. So oznake: Ford, Ford Taunus GT, Volkswagen, Fiat 850 sport itd. Zbirati sem jih začel lansko leto. Enega mi je prinesel dedek Mraz, veliko pa mi jih je kupil oče. Ko sem šel za rojstni dan k teti, mi je tudi teta enega podarila. Zbiram tudi slike najnovejših dirkalnih avtomobilov: Ferrari, Matra simca, Fiat Abarth, Porsch in Alfa Romeo. Poleg tega pa še posnetke "Grand prixa".

Rad bi imel še več avtomobilčkov in posnetkov avtomobilov formule ena in formule dve.

Branko Istenič, 3.b

Ta domišljjski spis bom napisal zato, ker zelo rad potujem. Nekega dne, takrat ko so se začele počitnice, sem se z balonom odpravil na pot. Seveda sem moral preskrbeti prtljago in vse potrebno za tako dolgo potovanje. Ko sem vse to preskrbel, sem se usedel na svoj balon in odpeljal.

Najprej sem slekel vročo obleko in si oblekel kopolke. Vožnja z balonom je bila zelo zabavna in prijetna. Predvsem je bila prijetna. S svojega balkona sem ogledoval travnike, pašnike, morja, sočovnjake itd. Včasih sem se sončil ali pa bral knjige. Jedel sem zelo malo. Zjutraj jajce s kruhom, opoldne juho in krompir, proti večeru pa palačinke. Tako je, kot da bi mignil, tekel čas. Spal sem kar na prostem. Do tedaj je bilo vreme sončno.

Nekega dne pa se je na oblekah močilo. Vedel sem, da je to znak dežja. Kmalu zatem je udarila strela. Zelo malo je manjkalo, da ni zadela moj balon. Kmalu zatem pa se je ulil dež. Vse stvari sem pokrtil z odejo. Na srečo sem imel dežnik. Ker sem bil ta čas v kopalkah sem se moral preobleči. Dež je lil vso noč, tako da nisem mogel spati. Končno se je proti jutru zjasnilo.

Naslednjega dne sem se odpravil domov. Doma so me komaj spoznali, kajti bil sem ves rdeč od sonca.

Stanko Avsenik, 5.c

Smo leta 3541. Prva ekspedicija na Mars. Prvega maja zjutraj nas pelje raketno vozilo k izstrelišču v Houstonu. Izstopimo iz vozila in stopimo v dvigalo. Obda nas tema. Tema nam je pri srcu. Dvigalo se ustavi. Stopimo v dvanajststopno raketo. Začne se mrzlično pripravljavanje na polet. Priprave so končane. Primem za krmilo ter pritisnem na gumb. Poblisne se in raketa kot puščica zdrvi v vesolje. Posadka rakete šteje dvajst mož in dva mornarja, ki venomer klepetata.

Z očmi božemo zadnje obrise Zemlje. Švignemo mimo Lune. Pokrajina na njej je pusta. Ima veliko gora, ki dvakratno prekašajo Mount Everest. Na njej imamo zgrejeno prevo mesto.

Hitimo s hitrostjo svetlobe. Sedaj je najvažnejša točka Mars. Je krvave barve in trikrat manjši od Zemlje.

Potujemo tretji dan. Zašli smo v Marsovo privlačnost. Spuščamo se na njegovo površino. Pristanemo aradi dinozavrov, ki se takoj razkrope. Po tleh se plazijo praplazilci. Opazimo tudi neko bradato bitje. Je človek. Vzamemo ga s seboj. Opravljamo meritve in poskuse. Podatki se natančno ujemajo s podatki iz zgodnje kamene dobe. Ali se zgodovina ponavlja? Mi tega ne vemo. Ostanemo nam le teorije, o dokazih pa ni govora.

Vračamo se domov. Težko se poslavljam od majhnega planeta, na katerem smo prebili teden dni. Priljubil se nam je.

Na Zemlji nadaljujemo raziskovanja. Odgovora na glavno vprašanje ni. Vemo le eno. To je, na vseh planetih se bo razvilo življenje. Zrasel bo svet, podoben našemu. Sklenili smo, da ne bomo pokoravali Marsa, ne drugih planetov, saj ima vsako živo bitje pravico do lastne samostojne poti, ki vodi v neskončnost.

Andraž Legat, 5.c

Nahajam se v našem malem klubu. Okrog mene so zbrani vsi člani in nestrpnno pričakujejo, kdaj bom spregovoril. Pripovedoval jim bom o svojem potovanju z vesoljsko ladjo Titanic III. Pripovedujem.

Pred dobrimi petnajstimi leti smo se zbrali v to nesrečno vesoljsko ladjo. Bili smo namenjeni raziskovat Plutonovo orbito. Leteli smo mimo Saturna, Jupitra in drugih planetov. Leteli pa smo zelo blizu Merkurja, tako da smo se že ustrašili, da bomo treščili na ta planet. Naš navigator je ugotovil, da bomo zgrešili cilj. Nastal je velik preplah. Na srečo in nesrečo obenem smo pristali na Uranu. Ker ladja ni bila narejena za pristevanje izven vesoljskih centrov, se je razletela. Ostali smo samo še trije. Srečo smo pa imeli zato, ker nas ni odneslo v neizmerno vesolje. Začeli smo iz ostankov ladje delati novo vozilo. Pripetile se je nekaj nesreč, v katerih sta moja tovariša izgubila življenje. Tako sem ostal sem in srečno dogradil svoje vozilo. Ko sem se po delu dodobra spočil, sem

vklučil motorje in odletel. Prva težava je bila že pri Plutonu. Moral sem si precej podaljšati pot, da sem se izognil njegovi privlačnosti. Imel sem izredno slabo vreme. Kometi so stalno švigali okoli mene. Tudi sončni veter je bil zelo močan. Nenadoma mi je odpovedal eden od treh motorjev. Bil sem v veliki nevarnosti. Na mojo srečo pa je odpovedal srednji motor in letel sem še vedno v nespremenjeni smeri. Po dolgem iskanju sem vendar našel napako in jo odpravil. Tako sem nadaljeval polet z vsemi tremi motorji, ki so delovali s polno močjo. Po nekaj letih sem srečno pristal na kozmodrom v kraterju Tycho na Luni. Zakaj nisem pristal na zemlji? Zato, ker bi se v prehodu skozi atmosfero sigurno vžgalo moje vozilo."

Mojo pripoved so člani kluba ležnjivcev nagradili z velikim eplavzom.

Jure Franko, 5.a

A S T A

Asta je bila zelo zvesta in ubogljiva. Bila je mesec dni starejša od mene. Imela nas je zelo rada, a staroga očeta najrajši. Kadar je šel v mizarsko delavnico izdelovat kak predmet, se je ulegla pod mizo in potrpežljivo čakala in če se je stari oče le spomnil nanjo, jo je poklical: "Asta, ta, ta!" in Asta je pritekla k njemu. Pobožal jo je in Asta je mahala z repom. Stari oče je dejal: "Asta, pojdi nazaj!" in Asta je ubogala. Na ocenjevanju psov je dobila vedno odlično oceno. Nekoč pa, ko jo je stari oče privezal v kočo, ki je bila ograjena z mrežo in odšel na lov, je na vsak način hotela priti iz tega prostora. Zaganjala in zaganjala se je proti vrhu mreže in končno preskočila, ali ni priletela na tla, prej se je bila ujela v sredini mreže, kajti vrvice ni dopuščala, da bi pristala na tléh. Drugi dan se je ata vračal s srnjakom domov, ki ga je uplenil na Vadiškem polju, a ko je zagledal mrtvo Asto, je bil razočaren. Poskušal jo je rešiti, a bilo je prepozno, Asta je bila mrtva. Zelo hudo nam je bilo zanjo, najbolj pa staremu očetu, zakaj tudi ne, saj je izgubil zvesto in ubogljivo pomočnico pri lavu.

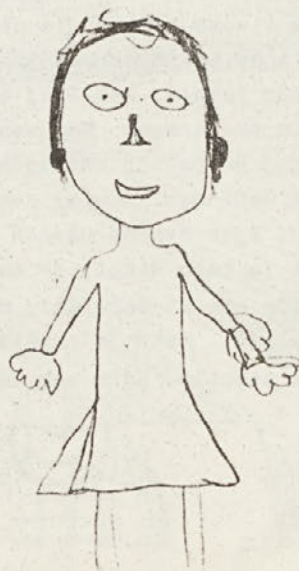
Joško Pogačar, 5.a

Bilo je lepo jutro. Z očkom in mamico smo se domenili, da gremo na Dobrčo. Treba je bilo pripraviti veliko stvari, kajti na Dobrči smo imeli namen ostati nekaj dni. Očka je pripravil nahrbtnik. V njega smo zložili najbolj potrebne stvari.

Šli smo po poti na Zali rovt. Prečkali smo cesto in zavili na stezo proti domu onemoglih. Od tam naprej pa smo zavili v gozd. Pot se je začela strmo vzpenjati v hrib. Razveselili smo se, ko smo zaslišali kravje zvonce. Dospeli smo na Bistriško planino. Na planini smo se ustavili, se spočili in malo okrepcali. Nato smo nadaljevali pot proti Dobrči. Nismo bili še daleč, ko so začele padati prve deževne kaplje. Iz nahrbtnika smo vzeli dežne plašče in si jih ogrnili ter kar najhitreje nadaljevali pot. Ker je vedno močnejše deževalo in grmelo, smo se ustavili v stari zapuščeni planšarski koči. Zaradi mraka, ki se je že spuščal na zemljo, pa smo morali naprej. Utrujeni od hoje in mokri od dežja smo prišli do majhnega doma na Dobrči. Tam smo dobili sobo z dvema ležiščema. Soba je bila brez luči, le v kotu jo je razsvetljevala majhna sveča. Utrujeni smo legli in zaspali.

Na Dobrči smo ostali nekaj dni. Proti domu smo se odpravili zgodaj zjutraj. Na nebu je bila zarja. Trava je bila rosna, zato nam je večkrat spodrenilo. Ker je bila pot navzdol strma, smo bili kmalu v vznožju senožeti, od tam naprej smo nadaljevali pot proti domu. Med potjo smo se pogovarjali o lepotah gora in prav žal nam je bilo, da smo se morali že vrniti domov.

Tatjana Rozman, 5.c

Metuljček, cekinček, ti ptepinček, kje si ja bil?

Metuljček je nežna živalca, ki leta od cveta na cvet. Srka medico iz osrčja cvetlic. Imemo ga radi, zato se sredi polletja podimo za njim. Metulji imajo na sebi vse vrste barv in se ti zdijo kakor pisanke, ki lete po zraku. Če bi bil jaz metulj, bi se ves dan podil po travniku, dokler ne bi od onemoglosti obležal na zeleni bilki. Priletel pa bi tudi v šolo. Usedel bi se pod klopi in nagejal učencu. Pa ne zato, da ti dobil slab red, ampak zaradi zabave. Ščegetal bi ga po roki in mu skrivoma izpod klopi odnesel fračo na klinčke. Noč bi prebil na prostem; kjer bi strahoma opazoval črno stran narave. Včasih bi se dvignil med oblake in v enem izmed njih opazoval človeško žuborenje, ki bi se spreminjalo v narušajočo reko, dokler se ne bi ustavilo pred tovarno in se zlilo vanjo.

Dejan Bučinel, 6.c

Če bi bila metuljček, bi poletela v širno planjevo. Letala bi po travnikih in se usedala na cvetove. Prisluškovala bi petju ptičev. A ko bi bilo slabo vreme, bi se usedla v cvet in tako zaspala. Drugo jutro bi pa poletela na šolsko okno. Okno je bilo odprto, zato sem prisluškovala petju učencev. Bili so tako glasni, da me je bilo starih. S svojimi perutmi sem plaho zepahutela in odletela s šolskega okna. Letela sem visoko v zraku in si ogledovala ljudi. Bili so čisto drugačni, kakor navadno. Čim višje sem letela, tem bolj se je vse spreminjalo okoli mene. Kar nemadoma je priletel moj prijatelj metuljček, ki so mu pravili Cekinček. Skupaj sva poletela v plenjevo, kjer sva se usedla na majhen cvet. Cvet je tako dišal, da naju je kar omamilo. Tiho sva si šepetali, da naju ni nihče slišal. Nato je prišla tiha noč. Sladko sva zaspala. Nato sem sanjale o

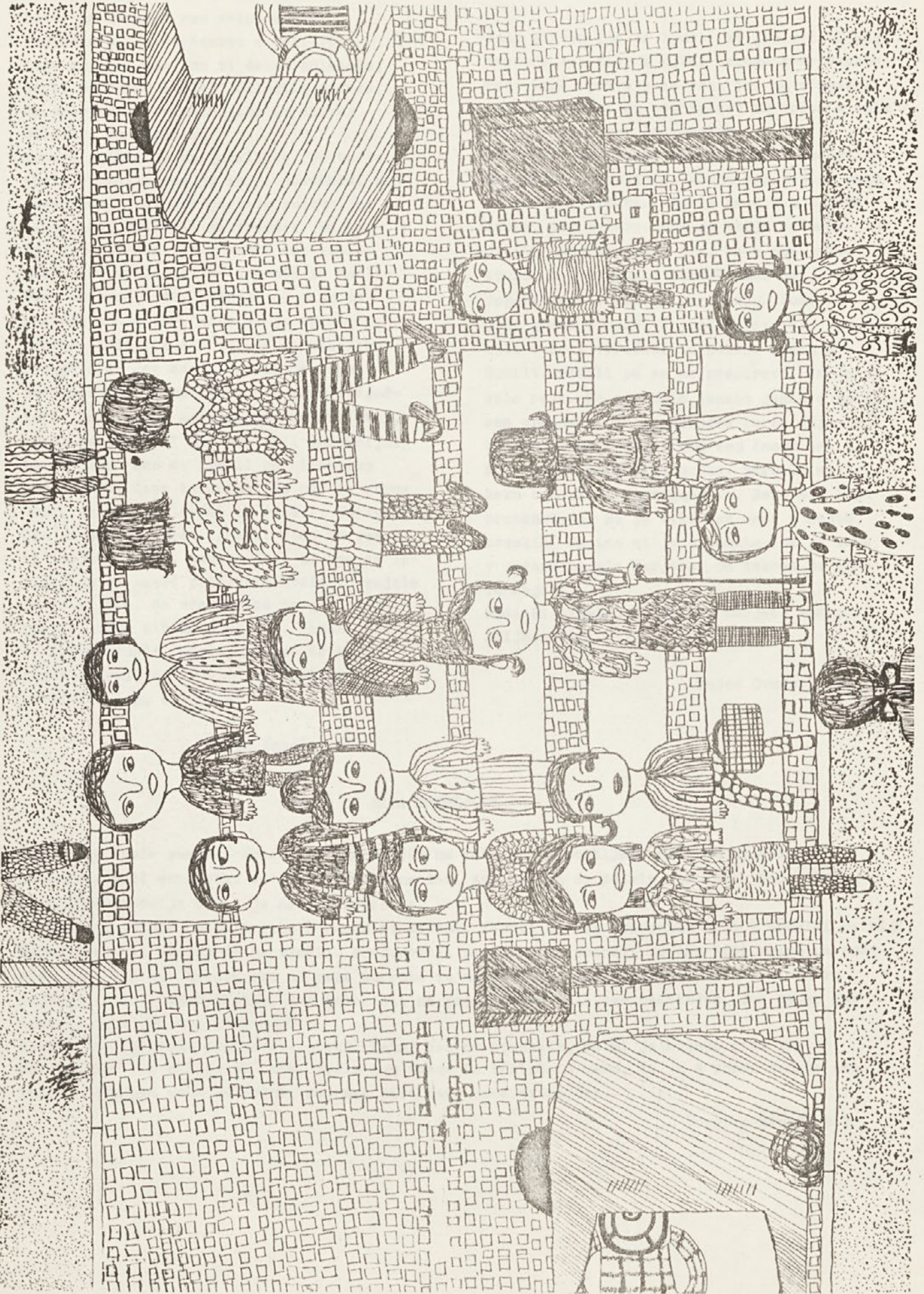
cvetočih drevesih in o mali pikapolonici, ki se je zapletla v pajkovo mrežo. Zjutraj, ko sem se prebudila, sem se odpravila s prijateljem rešiti pikapolonico. Ko sva priletala do cvetočih dreves, ni bilo pikapolonice in prepoznala moje sanje. Nekoga dne pa me je ujel neki deček in odnesel domov. Doma me je zaprl v škatlo.

Marjana Štrukelj, 6.c

Nekoga sončnega dne je priletel metuljček. Bil je zelo pisanih barv. Ta metuljček sem bila jaz.

Once je sijalo, kakor poletje. Jaz sem letela po travi. Skakala sem od cveta na cvet in srkala sok. Ko sem se tega naveličala, sem zletela v gozd. Letala sem ob drevesnih krošnjah. Po gozdu je hodil lovec tiho, da si ga komaj slišal. Ozrl se je k nebu. Priletela sem ravno do drevesa, na katerem je bila veverica. Lovec je ustrelil v veverico. Veverica je mrtva padla na mrzlo zemljo. Tudi jaz sem se spustila na zemljo in se usedla na cvet, kraj mrtve veverice. Lovec se je sklonil k veverici in me zagledal. Lovec me je zagledal in me vzel na svojo roko. Bil je dobrega srca. Rekla sem mu: "Zakaj si ustrelil ubogo žival!" Lovec se je zasmeljal in me spustil na tla. Vsa v solzah sem odhitela iz gozda. Pot me je vodila v mesto. Priletela sem na okno neke hiše. Skozi okno sem zagledala v klopih sedeče otroke. Na koncu teh klopi je bila večja miza. Nisem vedela, katera stavba je to. Eden od otrok je dejal: "Tovarišica, ali lahko narišem šolo?" Takoj sem se spomnila, da je ta stavba šola. Pritekla sem skozi okno in se usedla na rob neke slike. Nekaj časa sem sedela na robu slike, potem pa sem se tako ustrašila, da sem padla na tovarišičino mizo. Tovarišica me ni videla in me s peresi vred dala v torbo, ki jo je imela na mizi. Odnese me je v drugo sobo. Kmalu nato me je v drugi sobi stresla na mizo. Jaz pa sem v strahu odletela skozi odprto okno.

Majda Šarabon, 6.c

Prvi jutranji žarki so posijali na cvet, na katerem sem ravno sedela. Posijalo mi je naravnost v oči. Vprašala sem se: "Le kam bi danes odletela, da bi se dobro imela?" Odločila sem se, da poletim do prijateljice in skupaj odletiva na travnik.

Ko sem prišla do prijateljice, je ta še spala. Zbudila sem jo in ji povedala, kaj nameravam. Tudi ona je bila zadovoljna in skupaj sva odleteli na travnik. Najina krila so se svetila v soncu kot zlato. Kmalu sva prileteli na travnik in sedli vsak na svoj cvet. Nedaleč od naju pa zagledava deklico, kako se je igrala s punčko. Odločili sva se, da ji nekoliko pomagajava. Jaz sem ji sedla na roko, prijateljica pa na nos in jo začeli žgečkati. Deklica je smehljajoče dejala: "Kaj, ko bi se igrali?" Obe sva bili zadovoljni in ves dan smo se lovili po travniku gor in dol, levo in desno. Ko smo se utrudili, smo se poslovili in razšli. Naslednji dan pa smo se zopet igrali. Toda to veselje ni trajalo dolgo. Nekega dne, ko smo se lovili, je od nekod priletela mreža in zajela prijateljico. Na vse načine se je hotela rešiti, toda nič ni pomagalo. Nikoli več se nisva videli. Odslej sem se še bolj pogosto družila z deklico, s katero sva preživeli lepe trenutke.

Mija Ankele, 6.c

ČE BI BILA METULJČEK

Prišla je topla pomlad. Sonce je bilo visoko na nebu in se smehljalo rožicam na zelenem travniku. Tudi metuljčki so že prileteli na dan. Zmeraj sem si želela posteti lep, bel metuljček in želje se mi je nekoč izpolnila. Dobila sem majhna, bela krilca z rumenimi lisami. Tokrat sem se seznanila tudi z drugimi metulji. Vedno smo bili skupaj in se igrali. Prenočevali smo v gozdu, podnevi pa smo bili vedno na travniku ali pašniku. Letali smo od rože do rože in se skrivali drug drugemu. Vsak dan, ko so pastirji prišli past živino, smo prileteli na pašnik. Nagajali smo pastirjem, oni pa so nas lovili. Bilo je zelo zabavno. Nekega dne pa nisem mogla več letati. Takoj sem se spomnila, da mi je mogoče mati vzela krilca, ker jih nikjer ni bilo. Odšla sem domov in zagledala mamo, ki je v rokah držela obe krili. Bila sem zelo žalostna, saj sem bila tako rada metuljček.

Dragica Mirič, 6.b

MOJA PRIJATELJICA

Vsak človek ima od ljudi, ki jih v življenju srečuje ali živi z njimi nekoga prav posebno rad. Tega spoštuje in ceni ter mu v nesreči pomaga. Zeupa mu vse težave in sploh z njim deli vse, žalost in veselje.

Tudi jaz imam dobro prijateljico. Ime ji je Marjeta. Živi v istem kraju kakor jaz, zato se večkrat vidiva. Včasih grem k njej, da skupaj kaj delava. Ona je večja od mene. Ima svetle lase in modre oči. Vsak dan greva skupaj na avtobusno postajo. Med potjo se pogovarjava o nalogi in učenju. Tudi iz šole greva skupaj. Pripovedujeva si, kaj sva bili v šoli vprašani in kakšne ocene sva dobili. Nikoli pa se ne prepirava. Imava se zelo radi. Ko sem bila lansko jesen v bolnici, sem spoznala, da je Marjeta zares moja najboljša prijateljica. Med tem časom sem v šoli zamudila veliko pouka. Skrbelo me je, kako bom vse to nadoknabila. Zelo sem bila presenečena, ko je bila vsa snov v mojih zvezkih. Mamica mi je povedala, da je zame v zvezke pisala Marjeta. Od takrat jo imam še rajši.

Rada bi videla, da bili z Marjeto vedno prijateljici.

Mojca Ovsenek, 54. raz.

Iz živalskega sveta

Pri nas je mnogo ptic. Nekatere se selijo, nekatere tudi ne. Ptice, ki se ne selijo, ostanejo doma čez zimo. Tudi kukavica se je že vrnila v naše kraje. Njen glas naznanja pomlad. Ptice so zelo dobre matere in zelo skrbijo za svoje mladiče, dokler ne dorastejo. Spomladi si opletajo gnezdeca, da v gnezdu odložijo jajčeca.

Ljudje večkrat lovijo ptice. Ta lov se imenuje lov na ptiče. Z očkom sva večkrat hodila v gozd nabirat gobe. Nenadoma sva zaslišala lepo petje majhne siničke. "Očka!" sem zaklicala. "Ujemi mi tega ptička." Očka ga ni hotel. Nato sem ga prosila ponovno. "Rekel mi je: "Če boš pridna in me tukaj počakala, ti ga ujamem." Kmalu se je vrnil nazaj. V rokah je držal istega ptička, ki je prej sedel na veji in lepo pel. Nato sva odšla domov. Na podstrešje sem šla po kletko. Prinesla sem jo dol k očku. Očka je kletko očistil in jo obesil na žebelj v kuhinji. Vanjo je dal siničko. Čeprav smo jo hranili vsak dan, ji je nekaj manjkalo. Bila je bolna. Očka je to opazil. Rekel mi je: "To ptičko morava izpustiti." Odnese jo je na dvorišča. Ptička sinička je svobodno zletela med svoje prijatelja.

Boža Švab, 5.c

Jelkin oče je šel v gozd na sprehod. Že se hoče obrniti proti domu, ko zagleda na stezi siničko. Čudno se mu je zdelo, da ne vzleti, saj je že dosti velika. Vzame jo v roko, ko jo predene na drugo roko, vidi na njej kapljico krvi. Hitro jo odnese domov.

Joj, kako se jo je Jelka razveselila. Toda kmalu se je razžalostila, ko ji je očka povedal, da je ranjena. Hitro jo dajo na heko krpo. Očka pa se ta čas preobleče ter odide na trg. Tam odšteje nekaj dinarjev za kletko.

Po sedmih dneh se je sinička že pozdrevila. Bila je zelo vesela, da so jo dobri ljudje pozdravili. Toda, že se je razžalostila, ko je videla, da je zaprta med štirimi tesnimi stenami. Tskoj je vedela, da je zdaj še na slabšem kot prej. Ni več pela. Vedno, ko ji je Jelka prinesla hrane, je povešala glavico. Tudi jedla ni več veliko. Vedno je bila v enem majhnem kotu.

Kar na lepem pa nekega dne Jelka vpraša očeta: "Zakaj sinička nič ne poje? Poglej, kako lepo pojejo tiste zunaj. Pa še ne je. Vedno, ko ji prinesem vodo ali kašo, je zelo žalostna. "Zakaj vse to?" Očka pa ji odgovori: "Sedaj nekaj časa ne bo pela, ker je pač žalostna. Boš videla, se bo že privadila." Jelki se je sinička zasmilila, kajti vedela je, da se ne bo privadila.

Nekega dne, ko sta bila očka in mama v službi, je Jelka odprla kletko, in spustila ptičko. Jelki je zelo močno bilo srce, kajti vedela je, da jo bo očka kregal. Le ptički je storila dobro.

Marija Bešter, 5.c

Zelo rada imam majhne živali. Posebno so mi všeč veverice.

Ko sem bila še bolj majhna, sem nekoč staknila na podstrešju majhno kletko. Nekaj mi je padlo v glavo in očke sem vprašala: "Očka, ali bi lahko dobila majhno veveričko?" Začuden me je pogledal in dejal: "Ne vem! A malo počakaj, vprašal bom deda!" Zadovoljila sem se z odgovorom.

Nekoč pa je prišel k nam ded. Poklical me je. Hitro sem stekla k njemu in od začudenja kar obtatala. V rokah je držal majhno veveričko. Gledala me je z majhnimi očki. Vedela sem, da se me boji. Ded pa mi je rekel: "No, prinesi kletko, da jo zapreva!" Vsa vesela sem stekla na podstrešje po kletko. Ko sem jo dedu pokazala, je rekel: "Ta je premajhna! No, ampak za zdaj je dobra. Prinesel pa ti bom mojo, veš tako, ki ima kolo in bolj velika je!" Še bolj sem bila vesela. Veveričko sva zaprla v kletko. Bila je žalostna.

Kmalu se nas je privadila. Ko je ded prinesel novo kletko, nam je pripovedoval, kje je veverico dobil. Tekel je, da jo je dobil pod visokim drevesom, ko je padla iz gnezda. Veverica se je v novi kletki dobro počutila. Kadar sem prišla k njej, sem videla, da je še bolj vesela. Imela me je zelo rada. Dobro ji je bilo pri nas, a vendar ni bila svobodna. Morala je živeti v kletki, ki je bila v primerjavi z gozdom zelo majhna. Vedela sem, da si želi skakati z drevesa na drevo in živeti svobodno življenje. Včasih je bila zelo žalostna, a ko je zagledala mene, je bila bolj vesela.

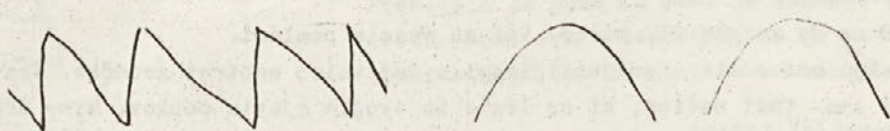
Zdaj nimamo več veverice. Nekoč smo jo spustili, ker je postajala vsak dan bolj žalostna. Zelo sem bila žalostna, ko je ni bilo več.

Mojca Ovsenek, 5.a

Bilo je nekega popoldneva. Sedela sem v kuhinji in brala knjigo. Ker naenkrat pa se vrata kuhinje odpro in vstopi bratranec Milan. Mislila sem, da se je kaj zgodilo. Ko pa mi je povedal, da mu je stari ata prinesel majhno veveričko sem se zelo razveselila. Hitro sem nataknila čevlje in tekla k njemu na dom. Ko sem odprla vrata kuhinje, sem res zagledala na mizi majhno veveričko v kletki. Bila je rjavega kožuščka in kosmatega repa. Takoj, ko sem jo zagledala, sem jo bzljubila. Zato sem vsak dan hodila k teti in Milanu, da sem ji lahko nasila hrano. Večkrat sem jo pobožala po repku in smrčku. Videla sem, da me ima rada, kot sem jo imela tudi jaz. Vendar pa sem iz njenih oči brala, kako hrepeni po svobodi, da bi si sama iskala hrano, imela mladiče. Zelo se mi je zasmilila, če bi bile veverica moja, bi jo gotovo spustila v gozd - nazaj v svobodo.

Sedaj veverice ni več. Čez nekaj mesecev potem je poginila. Ko mi je tkrat Milan prišel povedat to žalostno novico, sem postala žalostna, sej je bila veverica moja dobra prijateljica.

Janki Opalički, 5.a

V mali šoli smo se naučili rleči črti.

S L A D O L E D A R

Sredi vročega poletja sem se s starši odpravila na morje. Sonce je pripekalo in vožnja z avtom je bila zares naporna.

V največji vročini smo prispeli na morje. Ker neenkrat sem od daleč zagledala moža, ki je vozil sladoled. Pohitela sem k mami in jo prosila za denar. Ker je opazila, kako si želim sladoled, mi je dala denar. Stekla sem k sladoledarju. Vzel je majhno skodelico in mi naložil mrzlega sladoleda. Seveda nisem pozabila pogledati, kakšen je sladoledar. Oblečen je bil v dolgo belo haljo, ki je bila zedaj zspeta. Na glavi je nosil belo kapo, na nogah pa velike črne čevlje. Ko sem odhajala in z vso vnemo lizala sladoled, sem spoznala, da je zares okusen. Ker je bilo zelo vroče, se mi je prilgel. Njegov okus je privabil še mnoge druge otroke, ki so se igrali ob morju. Ko mi je sladoledar dajal sladoled, sem pomislila, kako naporno je voziti sladoled in si s tem služiti skromen denar. Zasmilil se mi je. Posebno zato, ker dobi tako malo denarja. Ko sem odhajala, sem opazila otroke, ki so z denarjem v roki hiteli po sladoled. Tako je sladoledar dobil še veliko denarja.

Zdenka Kavar, 6.a

T I H O P A D A M R A K N A Z E M L J O

Ko je ura pet popoldne, se otroci še kar igramo in lovimo zunaj. Sicer je v tem času že malo hladno, toda mi tega ne občutimo preveč med igro. Čutimo samo, kako se potihoma in na skrivaj pritihotapi mrak na zemljo. Prve začitijo kokoši in piščanci. Perneta žival to najhitreje čuti in zato se vedno prva odpravi spat. Otroci to začitimo šele, ko nas pokličejo domov na večerjo. Strahoma se oziramo okoli sebe in spoznamo, da je vsa pračudovito zemljo prekril že mrak. Pedel pa je tako počasi in skrivnostno, da se tega nismo zavedali.

Branko Bujanovič, 4.a

C I N C I N C I N Z A S P A N C E B U D I M

Pomlad se je začela 21. marca. Vsi se vesele pomladi.

V nedeljo smo odšle s prijateljicami v Ročevnico nabirat zvončke. Travniki so bili polni zvončkov. Videli smo tudi mačice, ki so lezle iz svojih rjavih popkov. Mimo drevesa, na katerem so bile mačice, je žuborel majhen potoček. Prišli smo na jaso. Tam je bilo mnogo trobentic in jetnikov. Okoli jase je bil iglast gozd. Nabrala sem velik šopek spomladanskih cvetic in jih odnesla domov. Pomlad je najlepši letni čas.

Darja Gjorgjeva, 4.a

PAZIMO, DA BO NAŠ KRAJ ČIST!

Stanujem v bloku. Okoli našega bloka ni tako čisto in lepo, kot bi lahko bilo. Otroci skačemo po travi in jo uničujemo. Pripeljali so novo zemljo in jo potrosili po steptani travi. Po zemlji bomo natrosili seme trave, da bo okolica ponovno ozelenela. Tudi ovitke od čokolade in bonbonov mečemo po travi. V bodoče bomo bolj pridni in metali odpadke v posode za smeti. Tudi okrasnega grmičevja in drevesc ne bomo lomili. Skrbeli bomo, da bo naš kraj lep in čist, kot nas učijo v šoli in doma.

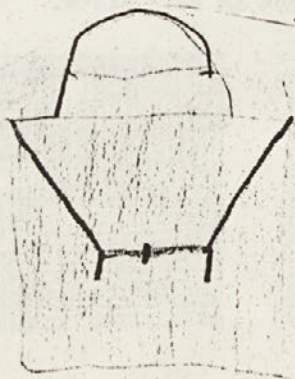
Majda Bradač, 1.b

Naša vas se imenuje Leše. To je strnjeno naselje, zato morajo veščani še posebno paziti na čistočo.

Ko sem šla v trgovino, sem videla, kako so otroci metali papirčke na cesto. Tega ne smejo delati. To je zelo grdo. Smeti, ki so na vaški cesti, nihče ne pobere. Če bo na cesti veliko smeti, v našo vas ne bodo več prišli turisti. Nekdo gre po cesti in je jabolko, ostanek pa vrže na cesto. Ko je nekaj časa na cesti, se zbere potem tam polno muh. Če so na cesti gnile reči, je to tudi za zdravje škodljivo.

Smeti in odpadke moramo metati v zaboje za odpadke ali kaj podobnega. Vsi otroci in odrasli moramo skrbeti za to, da bo naša okolica čista in prijetna.

Nataša Romih, 2. raz.

Če malo pogledam okrog sebe, vidim polno smeti na krajih, kjer ne bi smele ležati. Ljudje, posebno otroci, večkrat mečejo po tleh razne papirčke od sladkarij in lučk. Nihče ne opazi košev za odpadke, ki so namenjeni za odlaganje odpadkov. Tudi v šoli ne pazimo dovolj na red in snago. Povsod mečemo papirčke, včasih pa tudi kruh, kar je najbolj grdo.

V parkih in nasadih je povsod dovolj smeti in vidimo, da so tukaj hodili ljudje, ki ne pazijo na red in snago. Da bo kraj, kjer živimo čim lepši, moramo vsi paziti na red.

Jana Primožič, 2.b

Ni lepo, da ležijo smeti vsepovsod. Najbolj pa me smeti motijo na cestah in pločnikih. Smeti ne mečejo samo otroci, tudi nekateri starejši mečejo odpadke. Največ pa je smeti ob trgovinah. Ob trgovinah so najrazličnejši odpadki. Pločniki so kar potreseni s papirčki. Še posebej zdaj, ko se je začel čas lučk. Večkrat vidim, kako kak šolar vrže vrečko kar na cesto. Zato imajo čistilci veliko dela. Želim pa, da bi se tudi ti otroci in starejši poboljšali. Pa tudi, da bi bilo več košev za smeti ob trgovinah.

Marko Ručigaj, 2.a

Na cestah so smeti zelo nevarne. Nekateri pešci in avtomobilisti odvržejo odpadke kar na cesto ali kraj nje. Nekoč smo se peljali z avtom. Pred nami je peljal avtobus. Nekdo je vrgel steklenico skozi okno avtobusa. Steklenica je padla pred nasproti vozeči avto. Prerezalo je gumo in avto je zaneslo pod cesto. Bral sem v časopisu, da je stera ženica zlomila nogo, ko je stopila na bananin olupek.

Andrej Valjavec, 2. raz.

Odpadki se morajo odmetavati v košarice. Pri nas doma pa spravljamo odpadke v plastične posode. Vsak teden jih ati odnese na prostor, ki je zanje določen. Grdo je, če mečemo smeti vsepovsod. Smeti spadajo na smetišče.

Andrej Dučan, 1. raz.

Vsako mesto bi bilo lepo, če bi bilo snažno. Otroci mečejo razne odpadke na cesto, namesto v koš. Tudi sam sem šel z očetom v Tržič. V mestu sem videl polno otrok. Nekateri izmed njih so jedli bonbone, papirčke so pa metali kar na cesto. Oče mi je povedal, da se to ne sme. Pokazal mi je košaro za odpadke. Iz radovednosti sem pogledal vanjo in glej, skoraj prazna je bila.

Janez Avsenek, 2. raz.

Smeti me najbolj motijo v gozdu. Ljudje prirejajo razne piknike. Večina teh ljudi pa odpadkov ne pospravi. Med temi odpadki so tudi taki, ki nikdar ne segnijo. Te smeti bi morali dajeti v vrečko, ali jih pospraviti. Pokuriti jih ne bi smeli, da ne bi zažgali gozda. Tudi, če so smeti v parku, ni lepo. Ljudje v parku bi morali odpadke metati v koše.

Alja Robič, 2. b

Velikokrat vidimo odpadke, ki ležijo na cestah. To je zelo grdo, ker mimo hodijo ljudje in gledajo odpadke. Zato naj se vsi, posebno pa otroci pazijo, da ne bodo odpadke metali na ceste. Zato so v mestu naredili rdeče košarice, na njih pa čitljivo piše odpadki.

Janez Papler, 1. raz.

Čeprav je bilo včeraj pouka že konec, nisem šla takoj domov. Čakala sem prijateljico, ki je šla nakupovat. Mimo mene je šel cel razred učencev z učiteljico. Nekateri so lizali lučke. Papirčke so metali pa kar na tla. Učiteljica je rekla, naj se razred ustavi. Učenci so morali tiste papirčke pobrati in jih nesti v koš za smeti. Nato so vsi odšli naprej. Sedaj bodo učenci gotovo vedeli, kam se dajo papirčki. Če bodo ceste čiste, bo lepši tudi naš kraj. Vozniki pa bodo varno vozili.

Tini Veljavečl.a

Naše mesto Tržič je res lep kraj. Predvsem sedaj v mesecu čistoče, ko smo še posebno poskrbeli za lepoto in čistočo v našem kraju. Za lepoto in čistočo lahko poskrbimo vsi. Vsakdo se mora zavedati, da ne sme smetiti. Okolico svojega stanovanja je treba redno čistiti in odstranjevati vse smeti.

- Za lepoto kraja lahko uredimo cvetoče vrtove.

- Na okna in balkone pa postavimo okrasne cvetice.

Vse to uredimo, da bo naš kraj še lepši. Pri tem pomislimo tudi na turiste, ki tako radi obiščejo naš kraj.

Janez Hočevar, 1. b

Moj kraj je majhna vas, eno uro oddaljena od mesta Tržič. Vaščani si prizadevamo, da bi bila vas čim lepša. Okna nekaterih hiš so okrašena z rožami. V šoli smo ustanovili pionirsko zadru-go zato, da bi še bolj okrasili vas z različnimi lončnicami in drugimi rožami ter grmički. Skozi vas teče potok Lešanščica. Tudi ob njem bi morali biti malo več čistoče. Čistoča bi morala biti tudi po cesti. Želim, da bi bila vas čim lepša in bolj čista.

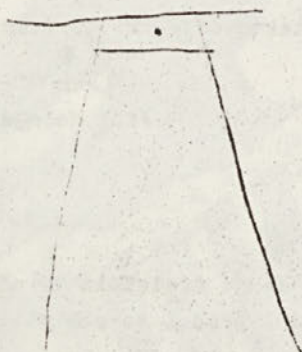
Irena Švab, 4. raz.

Stanujem v Bistrici. Ta kraj je zelo lep in sončen. Zelo lepo bi bilo, če bi ljudje imeli na oknih in pred hišami veliko rož. Paziti bi morali, da bi bile vse ceste lepo pometene in steze posute z belim peskom. Če bolj pa bi morali paziti, da ne bi metali po tleh papirjev in vsakovrstnih odpadkov. Tudi smetarji bi morali paziti, da bi iz smetnjakov redno pobirali smeti. Le tako bi bilo v našem kraju lahko vse lepo in čisto.

Lilijana Kutin, 1. b

Zelo lepo je živeti v čistem okolju. Zato se mi zdi pravilno, da so uvedli mesec čistoče. V šoli smo se z veseljem lotili čiščenja. Tudi doma smo odstranjevali nesnago. Ko bi vsi ljudje na ulici pazili na čistočo, bi bilo naše mesto veliko lepše. Čeprav so namestili nove zabojčke za smeti, sem opazila, da leži precej več odpadkov poleg njih, kot v njih. Te smeti pa me zelo motijo tudi v šoli, ko se učenci obmetavajo s kreda, obrezki ter s tem kvarijo videz razreda.

Majda Fekonja, 1. b

PRVI POMADANSKI DAN

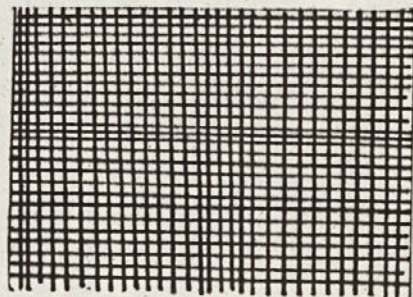
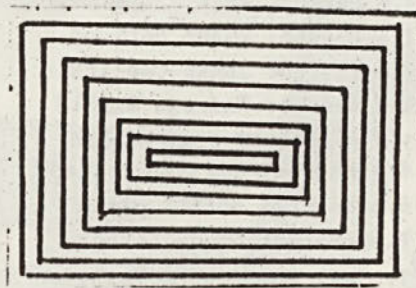
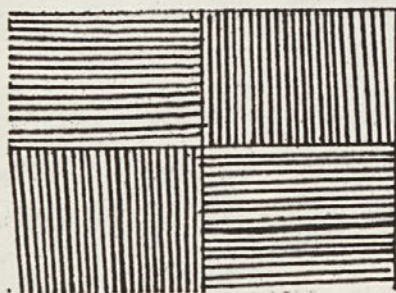
Prvi pomadanski dan se prične 21. marca. Zjutraj sem se zbudila v sončnih žarkih, ki so skozi zaveso sijali na mojo oaso. Oblekla sem haljo in odšla na balkon. Žarki so me ščegetali po nosu. Vse se mi je zdelo bolj romantično, kot druge dni. Nek čuden hlad me je pozibal v sanje. Dišeče rože, ptičje žvrgolenje in gozdne sape me je vabila v gozd pod dišeči češmin, robidovje in grmovje. Oblekla sem se in hitela v prvi spomladanski dan. V gozdu sem prisluhnila žvrgolenju ptičev, ki me je pozibavalo v rahel sen. Vse je tako lep, najlepše pa je to, da je pomlad.

Milena Fornazarič, 3. b

NAJLJUBŠI DOGODEK V MOJEM ŽIVLJENJU

Pred dvema leti je bil očka na potovanju in je prinesel ježka. Dejal je, da ga je našel na cesti in bi ga skoraj povozili. Očka sploh ni vedel, kakšno veselje mi je naredil s to malo živalico. Zame je ježek pomenil več kot kakšna igrača ali sladkarija. Moj bratec Tinček je takrat šele pričel govoriti. Ko ga je opazil je rekel, da je ježek Oma. Oma je bil zelo ljubezniv. Hitro se nas je navadil. Rad je jedel sladkarije mleko in sadje. Če sem ga spustil po travi, je cvilil kot majhen kužek. Tako smo imeli zabavo v hiši z Omo kake tri mesece. Nekoga večera smo ga pozabili zapreti v hišico. Oma je to izkoristil. Brez pozdrava je odkorecal v gozd na svobodo. Nikoli se ni več vrnil. Meni je še danes žal za njim.

Tonček Umek, 3. b

Šolske zanimivosti

V šolskem letu 1971/72 se bo začelo uvajanje nove matematike tudi v osnovno šolo. Prehod bo postopen, saj bo prvo leto zajel le učence 1. razredov, nato pa vsako leto en razred več. Kaj je nova matematika? To ni nekaj povsem novega, čeprav bo nekaj tudi tega, ampak predvsem popolnoma drugačen način poučevanja tega predmeta. Učitelj ne bo več razlagal različnih matematičnih zakonitosti in pravil računanja. Učenci bodo morali, nekateri sami, nekateri s pomočjo učitelja z delom priti do novih matematičnih spoznanj in resnic.

V nižjih razredih si bodo pridobivali nove pojme z različnimi usmerjenimi igrami, kasneje pa s samostojnim, zopet usmerjenim, raziskovanjem preprostih matematičnih odnosov.

Mnogo večji kot doslej bo poudarek na razumskem delu. Učenci bodo manj računali, zato pa bolj razumeli, zakaj se tisto, kar računajo, računa tako in ne kako drugače. Za lažje delo bodo imeli učenci vrsto pomagala. V nižjih razredih bodo to kartončki različnih oblik, barv in velikosti, v višjih pa skice, slike, tabele, grafikoni itd.

Po novem bodo učenci torej lahko samostojno, na osnovi lastnih izkušenj in dognanj, prodirali v neznana področja matematike.

Tone Ružigaj

ŠOLSKO TEKMOVANJE V MATEMATIKI

14. maja 1971 so se učenci od šestega do osmega razrede pomerili v znanju matematike. Od vseh učencev šestih razredov se je tekmovanja udeležilo 19 učencev, iz 7. razredov se je udeležilo 14 učencev, iz 8. razredov pa 11 učencev. Tekmovalci, ki so dosegli vsi 50% možnih točk, so dobili bronasto Vegovo priznanje. V 6. razredih je bilo podeljeno 8 priznanj, v 7. razredih 6 priznanj in v 8. razredih 5 priznanj. Zelo dobro so se odrezali učenci 6. razredov, saj so nekateri izmed njih rešili skoro vse naloge.

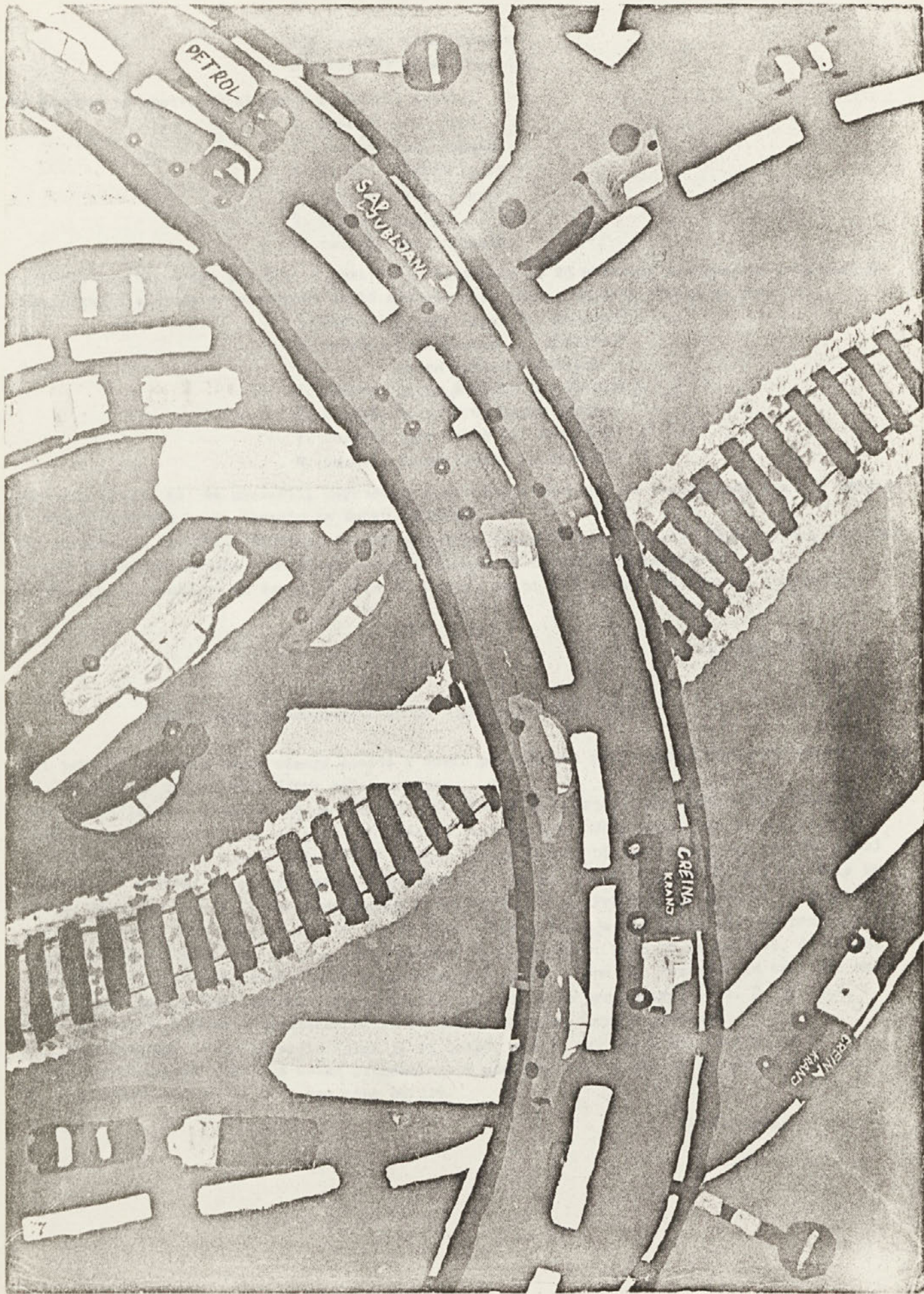
Najboljši tekmovalci vseh razredov so se udeležili občinskega tekmovanja, ki je bilo izvedeno 29. maja na naši šoli.

Vili Košnjek

TEKMOVANJE V VESELI ŠOLI

Tekmovanje v Veseli šoli, ki ga je organiziral Pionirski list, se je udeležilo 70 učencev naše šole. Najprej so tekmovali na razrednih prvenstvih. Razredni prvaki so postali:

- 3.a razred: Primož Legat
- 3.b razred: Uroš Plantan
- 4.a razred: Anka Šober
- 4.b razred: Majda Šarabon
- 5.a razred: Janka Opalički
- 5.b razred: Andreja Meglič
- 5.c razred: Matjaž Meglič
- 6.a razred: Zdravko Križaj
- 6.b razred: Robert Eler
- 7.a razred: Breda Lakner
- 7.b razred: Zdenka Valjevec

8.a razred: Milan Krsnik

8.b razred: Janez Pogačnik

Na šolskem prvenstvu so si teste razdelili takole:

3. razred: Samo Janez

4. razred: Toni Rozman

5. razred: Andraž Legat

6. razred: Robert Sler

7. razred: Andreja Demšar

8. razred: Milen Krsnik

Občinsko prvenstvo smo izvedli na naši šoli. Tekmovalo je 23 učencev: 6 z osnovne šole heroja Grajzerja, 6 z osnovne šole Križe in 16 učencev naše šole. Občinski prvaki so postali:

3. razred: Primož Legat (h. Bračiča)

4. razred: Toni Rozman (h. Bračiča)

Dušan Borštner (Križe)

5. razred: Iztok Tomazin (h. Grajzerja)

6. razred: Marjeta Gjergjek (Križe)

7. razred: Igor Ribič (h. Bračiča)

8. razred: Pavel Ahačič (h. Bračiča)

Občinski prvaki so se udeležili področnega prvenstva v Cerkljah na Gorenjskem. Tam sta zmagala v svojih skupinah Iztok Tomazin in Dušan Borštner.

Vsi zmagovalci so dobili diplome, šolski prvaki pa poleg diplom še značke Vesele šole, občinski prvaki značke in pisalne garniture, področni prvaki pa značke in fotoaparate.

Tekmovanje je zanimivo in koristno zato je želeli, da bi bilo drugo leto še več tekmovalcev.

Antonijs Jakšič

NEKAJ BESED O PROGRAMIRANEM IN POLPROGRAMIRANEM POUKU

Pri iskanju uspešnih oblik učenja dobiva v svetu pa tudi pri nas programirani pouk važno vlogo, saj je prav ta skupek najboljših oblik učenja.

Osnovna značilnost programiranega pouka je, da učenci ne osvajajo nove učne snovi naenkrat, ampak v manjših enotah, ki si slede v logičnem vrstnem redu. Učno temo dobe pripravljeno na listih, srečujejo se s problemi. Pri osvajanju znanja morajo biti aktivni, saj naučeno takoj uporabijo v praksi. Ko nalogo rešijo, sami ugotovijo, če so je pravilno rešili ali ne. Šele ko nalogo pravilno rešijo, lahko z osvajanjem snovi nadaljujejo. Priprava gradiva za programiran pouk je nesporno delo, dolgo, pa tudi ne poceni. Velja mišljenja, da je za eno uro programiranega pouka potrebno 100 ur različnih priprav skupine strokovnjakov. Zato je razumljivo, da iščemo ekonomičnejše možnosti izkoriščanja programiranega pouka. V Rusiji, Franciji in tudi pri nas se je prav zato rodila zamisel, da se učencem ponudi delno programiran pouk. To je pouk, kjer učencem dajemo na programiran način le posamezne enote učnega gradiva.

Do programiranega pouka na naših šolah je še daleč, mislim pa, da bi bilo dobro, če bi v bližnji prihodnosti začeli z delno programiranim učenjem, saj bi bil ta za učence zanimiv, pa tudi šolski uspehi bi bili verjetno boljši.

Vida Dežman

TURISTIČNO DRUŠTVO NAS JE POVABILO NA IZLET

Vesela sem bila, ko mi je tovarišica Kodrova povedala, da pojdem na izlet in to nagradni izlet.

Kako smo skrbeli za čistočo in red na šoli pred blokii, v stanovanju, o čistoči in snagi nasploh, naj bi bile vsebina nalog, ki smo jih pisali učenci vseh tržiških šol.

Turistično društvo nam je v posebnem dopisu sporočilo tudi naslove. Sama sem se odločila za naslov: Naše mesto naj bo vedno čisto.

Iz našega razreda sta bili izbrani dve nalogi, Bučinelova in moja.

Trideset učencev naše šole, med njimi so bili tudi učenci iz Leš in Kovorja, je odšlo na izlet skupno z učenci šole heroja Grajzerja in osnovne šole iz Križev.

Odpeljali smo se v soboto, 15. maja. Prijazen šofer je peljal skozi Kovor in Zvirče, da so učenci iz teh dveh vasi vstopali v domačem kraju.

Najprej smo se ustavili v Begunjah. Pretreslo nas je, kar smo videli.

Prvič sem si ogledala rojstno hišo pisatelja Franceta Saleškega Finžgarja. Od 9. februarja letos je ta kulturni muzej.

V Žirovnici smo se ustavili pred rojstno hišo Prešernove matere in rojstno hišo Marije Čopa, velikana učenosti.

Zame je bilo vse to novo. Tako tudi Blejski grad. Vreme je bilo sončno, zato je bil pogled na jezero čudovit. Hribi so blesteli v soncu.

Nazadnje smo bili še v Čebelarškem muzeju v Radovljici. Tam smo videli panjske končnice.

Posebno pa mi je bil všeč panj-Turek.

Ob 13. uri, še nekaj minut prej, smo bili na domači postaji.

V imenu vseh udeležencev se Turističnemu društvu v Tržiču zahvaljujem za tako lep izlet.

Irena Božič, 6.c

POROČILO O DELOVANJU PEVSKEGA ZBORA V LETOŠNJEM ŠOLSLEM LETU

Na naši šoli delujeta dva pevska zbora: mladinski in pionirski zbor. Mladinski šteje 60 pevcev, pionirski pa 70 pevcev. Oba zbora vodi tovarišica Martina Puhar.

Mladinski zbor deluje na šoli že dve leti. Vaje imamo v risalnici, vsako sredo in četrtek po eno uro. V zboru pojemo učenci petih, šestih, sedmih in osmih razredov.

Pojemo vse vrste pesmi: od slovenskih narodnih do čeških. Najraje pojemo: češko narodno Trava ne raste, pesem Zeklala žena raco in Pesem bratstva in edinstva.

Letos smo nastopili: pred spomenikom NOB skupaj s pevskim zborom šole heroja Grajzerja, 29. novembra v telovadnici, pred kratkim pa smo nastopili v kinodvorani na glasbeni akademiji.

Naš največji načrt za naslednje leto je, da bi še večkrat nastopili. Upam, da se nam bo želja tudi uresničila.

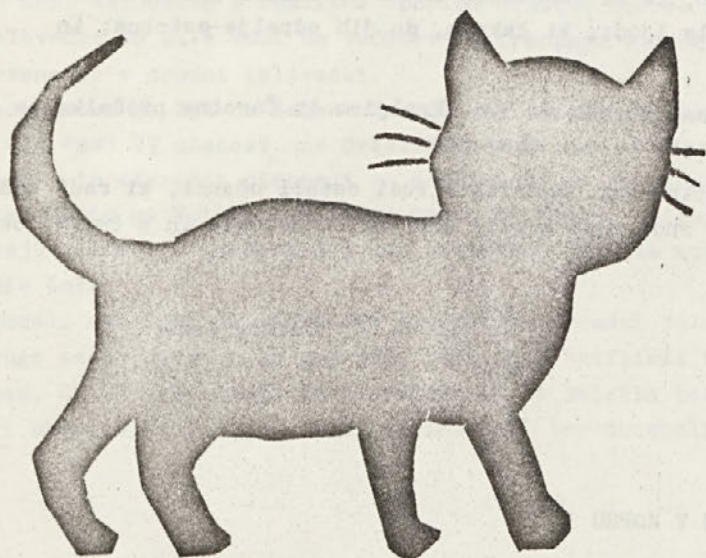
Mija Ankele, 6.c

Večkrat se vprašamo, kaj lahko otroka naučimo v mali šoli. V predšolskih letih otrok prehodi zelo pomembne faze svojega razvoja, ki so važne za vse njegovo življenje. Te razvojne možnosti predšolske dobe je treba izkoristiti za oblikovanje otrokove osebnosti.

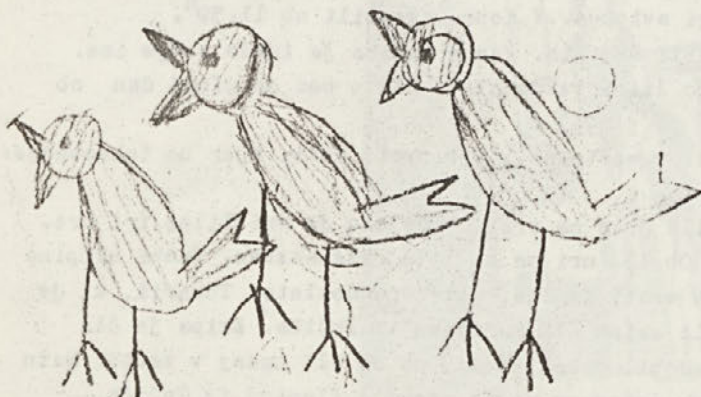
Mala šola je priprava na resno šolsko delo, na dolžnosti, ki čakajo prvošolce. Treba jim je razvijati veselje in voljo do učenja ter ga naučiti uporabljati različne vire pridobivanja znanja, ki so mu dostopni: otrokovo opazovanje, njegova dejavnost, razgovor z odraslimi, radio, televizija in film. Najpomembnejša metoda predšolskega učenja je kreativna igra. Z njeno pomočjo si osvojijo učenci male šole pomembne pojme (velik, majhen, več, manj, zgoraj, spodaj, levo, desno), spoznajo barvno lestvico, prve osnove pisanja, izgovorjave, tvorjenja stavkov, navadijo pa se tudi na šolski red.

Letos je od 4. marca do 3. junija šestinštirideset otrok obiskovalo malo šolo. Prihajali so zelo redno in z velikim veseljem. V mali šoli smo se igrali, pogovarjali, risali, lepili, modelirali, pisali, peli, telovadili in hodili na sprehode. Osvojili smo ogromno pojmov, ki jih bomo rabili v prvem razredu. Tako upamo, da bomo postali dobri in marljivi prvošolčki.

Lea Grum

*V mali šoli smo
svetlovali in lepili,*

in razmišljali ptičke po velikosti.

O UČENCIH, KI RADI PIŠEJO IN OBJAVLJAJO

Vsako soboto lahko v GLASU beremo spise učencev različnih šol na Gorenjskem, največkrat so v njem imena učencev šole iz Preddvora, Simona Jenka v Kranju in drugih šol.

Že v prejšnjih letih in tudi letos smo prebrali tudi sestavek, zanimive spise učencev naše šole.

Največkrat se je oglasila Zdenka Valjavec iz 7.b razreda. Že naslovi kažejo kulturo njenega izražanja:

Kaj je zame svoboda /
Oj grašniki maziljeni,
proč krono in škrlat,
saj boste vsi prisiljeni
ukloniti smrti - vrat! in

Za kar sem umrl, bi hotel še enkrat umreti!

Tudi nekatere učence v petih razredih je treba pohvaliti.

Povsod je lepo, a doma je najlepše in Vas Zvirče je napisala Mojca Ovsenek iz 5.a razreda, iz istega razreda sta pisali še Zdenka Zupan, če si radoveden in Na avtobusni postaji. Zanimivo je bilo brati, kako živshno je predstavila ljudi, ki čakajo, da jih odpelje avtobus; in Simona Zupan - Radovedna sem bila.

O Vorančevi materi je pripovedovala Tatjana Rozman iz 5.c; Kraljico iz Čarobne piščalke pa nam je predstavil Darjo Plesničar, prav tako iz 5.c razreda.

Želeti je, da bi objavljali tudi med počitnicami. Sodelujte tudi ostali učenci, ki radi pišete, in napolnite "sobotno stran"! Verjemite, radi bomo brali, kar boste poročali in o čemer boste pisali. Veliko uspeha!

Jožica Koder

PRVE NA TEKMOVANJU V KOPRU

5. junija smo se ob 5.10^h odpeljali izpred avtobusne postaje. Šli smo v Koper na telovadno tekmovanje.

Vozili smo se in zabevali. Malo pred Koprom pa se je pripetila prometna nesreča. Avtobus se je zeletel v dvovagonski tovornjak. Na srečo se ni nobenemu nič pripetilo. Čakati so morali pol ure na drugi avtobus. V Kopru smo bili ob 11.30^h.

Iskali smo hišica, kjer bi bili dva dni. Našli smo jih. Vsaka hišica je imela svoje ime. Dobili smo ključe. V vsaki hišici so bili po štiri tekmovalke. Hitro nam je minil dan ob kopanju in sončanju.

Drugi dan zgodaj zjutraj pa smo se odpravili v mesto. Šli smo proti šoli, kjer bo tekmovanje. Orodje je bilo že pripravljeno.

Začelo se je tekmovanje. Naša skupina je bila prve na vrsti. Trajalo je približno tri ure. Potem pa smo šli na kosilo v dijaško šolo. Ob 13. uri pa so bile razglasitve. Vsaka skupina se je postavila v vrsto. Najprej so bili na vrsti fantje, potem pa dekleta. Tovariš, ki je razglaševal, je rekel: "Prvo mesto je zasedla ekipa TVD Partizan iz Tržiča. Ekipa je šla proti mizi s pokali in kolajnami. Vodja je dobil pokal, potem pa so šli nazaj v vrsto. Nato so dobili kolajne posamezniki. Prvo in drugo mesto so zopet zasedle članice iz Tržiča. Veseli in srečni, ker smo zasedli prvo mesto, smo šli na plažo, kjer smo se kopali. Ob 17. uri pa je odpeljal naš avtobus iz Kopra.

Za vse te uspehe se prav lepo zahvaljujemo tovarišici Mikičevi, ki nas je za tekmovanje tako dobro pripravila.

Vida Pavšek, 5.c

TEKMOVANJA V LETOČNJEM ŠOLSLEM LETU

Športno življenje na šoli je bilo tudi letos dokaj pestro. Bilo je veliko tekmovanj v različnih športnih disciplinah, prav tako pa je bila tudi udeležba velika.

V septembru smo tekmovali v orientacijskem pohodu, v decembru pa so se začeli tudi treningi alpskih smučarjev, ki so trajali vse do marca.

Sedmi razredi so se udeležili pohoda na Triglav pod nadzorstvom tržiških alpinistov. V oktobru smo začeli urejati tudi igrišče za šolo. Tako smo dobili jamo za skok v daljino in višino in miniaturno roketno igrišče. Učenke naše šole so sodelovale tudi na telovadni akademiji v počastitev dneva republike, prav tako pa so se udeležile tudi proslave ob 100-letnici rojstva V. I. Lenina s prosto vajo.

V januarju smo imeli šolsko tekmovanje v vajah na orodju. Izkazale so se učenke, ki že dalj časa vedijo v telovadnici. Zato bi bilo v prihodnjem letu zaželeno, da bi se še več učencev na šoli vključile v različna športna društva ter se pri tem telesno in družbeno izpopolnjevali. Telovadke so bile tudi na večdnevem treningu v Ljubljani, kjer so se pripravljale na republiško prvenstvo v oročni telovadbi.

Tudi letos je bil na Zelenici smučarski tečaj, ki se ga je udeležilo 57 učencev. Drsalo pa je v tem času 19 učencev na drsališču za Virjem.

Mlajši in starejši pionirji so sodelovali na smučarskem tekmovanju na Golteh in Vrheh, zasedli prvo mesto na Golteh ter drugo mesto na Vrheh. Križaj in Lukanc sta bila na smučarskem tekmovanju v Italiji in Nemčiji! Več tekmovanj je bilo tudi v smučanju, udeležilo se je 33 učencev naše šole.

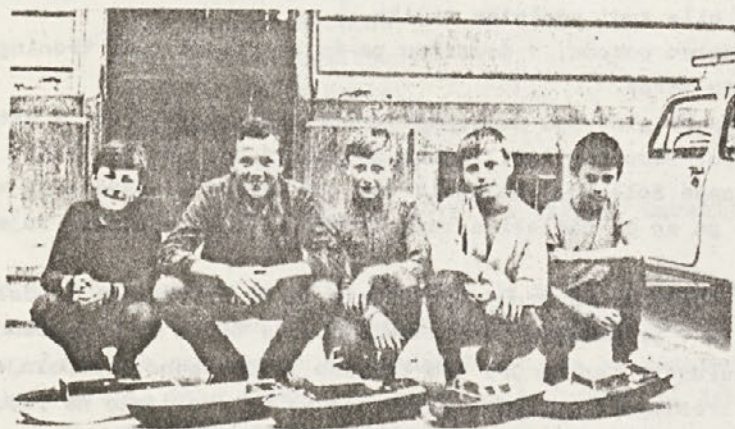
Zmagali smo tudi na občinskem prvenstvu - oročni telovadbi, na medobčinskem pa smo zasedli drugo mesto. Učenci so pomagali tudi na tekstiliadi, ter pri drugih športnih tekmovanjih. Upam, da bo tudi drugo leto sodelovale na šolskih tekmah veliko učencev in da se bodo tudi pri urah telesne vzgoje bolj prizadevali ter dosegali boljše rezultate.

Tonica Mikič

MODELARSKO BODARSKI KROŽEK

Na naši šoli uspešno deluje modelarsko brodarSKI krožek. Učenci izdelujejo modele čolnov, ki jih lahko daljinsko vodijo. Letos so sodelovali na državnem in republiškem tekmovanju z modeli na daljinsko vodenje, ki je bilo na Šobcu. V kategoriji do 10 vatov je dosegel najboljši čas Peter Jurkovič iz 7.b razreda. Kljub temu, da nimamo ugodnih pogojev za delo, je takšno priznanje našemu učencu precejšnje vzpodbuda za nadaljnje delo.

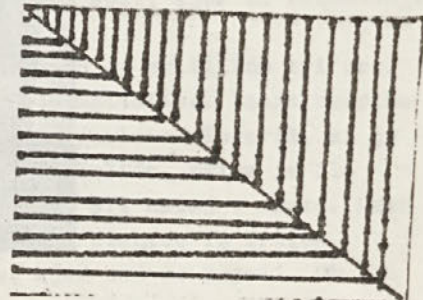
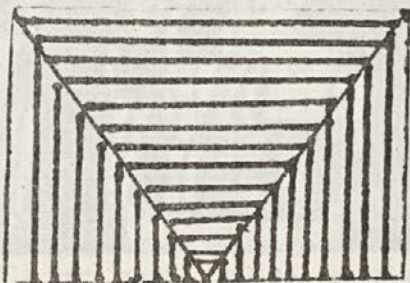
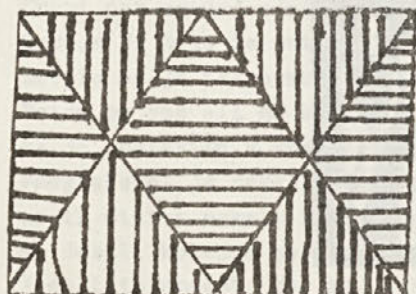
Stane Perko

SPREJEM V ZVEZO MLADINE SLOVENIJE

7. junija so bili v ZMS sprejeti učenci sedmih razredov. Naš mladinski aktiv je skupaj z mladinskim aktivom osnovne šole heroja Grajzerja pripravil prijeten program, v katerem so sodelovali pevci z Grajzerjeve šole, naša baletna skupina in recitatorji Breda Laknerjeva ter Milan Krsnik.

V imenu občinske konference ZMS je nove mladinke in mladince pozdravil njen predsednik tovariš Plajbes, ki je najbolj aktivnim podaril knjige. Ta priznanja so dobili: Viki Fornazarič in Milan Krsnik iz osmih razredov ter Breda Lakner in Tomaž Pirih iz sedmih razredov. Škoda, da je prijetno razpoloženje motilo slabo vreme in izpad električnega toka.

Milan Krsnik, 8.a

Varčevanje

Vsaki varčuje. Mijs tudi varčujemo. Nekateri ljudje
pesejo denar v banko. Otroci prihranijo denar
tudi, napravijo na sladoled. V banki denar hranijo
in kadar jima denar (hranijo) zmanjka grejo
v banko, tam ti daje denar. Moja mamička tudi
varčuje. Ker smo si prihranili veliko denarja,
smo si kupili avto.

Pa še imam hranilnik. Vedno mečem vanj
denar. Ko je poln, ga nesem v banko. Prihrani-
mila sem si še veliko denarja.

Jana Primožič, 2.B.

Kakaj varčujemo

Varčujemo zato, da si prihranimo denar. Denar
rabimo za življenje. Brez denarja bi bilo težko. Jaz
imam tudi hranilnik, če ga ne bi imela, bi ves denar
zapravila.

Tudi bratec in sestra imata svoja hranilnika.

Vsaki danar dasta varčju. Mamička mam pravi,
naj denar hranimo, ker mam bo to vedno pravo prišlo.

Maja Zagorc, 2.B.

BOMBAŽNA PREDILNICA IN TKALNICA
T R Ž I Č
Kadrovsko družbeni sektor

O B V E S T I L O

Obveščamo vse učenke in učence, ki bodo v tem šolskem letu končali šolanje, da imamo v Bombažni predilnici in tkalnici vrsto prostih delovnih mest za zaposlitev, kot so:

v Predilnici:

- podvijalka,
- predica,
- mikalka,
- raztezalka,
- transporter,
- mazalec strojev,
- itd.

v tkalnici:

- previjalka,
- natikalec osnove,
- natikalec votka,
- itd.

v oplemenitilnici:

- zlagalka komadov,
- adjustirka,
- itd.

v konfekciji:

- šivilje.

v vzdrževalnih obratih:

- vajenci za elektrostroko,
- vajenci za strojno stroko,
- vajenci za avtomehanično stroko.

Štipeidiste za:

- tekstilno stroko:

- a) predilska smer
- b) tkalska smer
- c) kemijska smer

Vsi interesenti za takojšnjo zaposlitev ali štipeidiranje naj se zglase v kadrovsko družbenem sektorju podjetja.

BOMBAŽNA PREDILNICA IN TKALNICA
T R Ž I Č
Kadrovsko družbeni sektor